

Fontänenbladet

Lunds Fontänhus medlemstidning

Special, 2022

50 kr

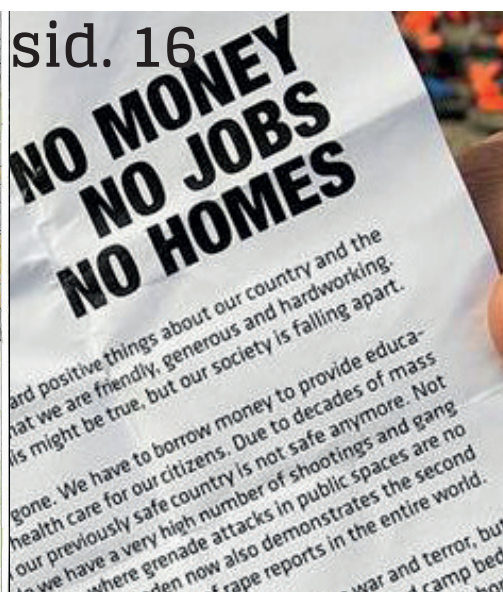
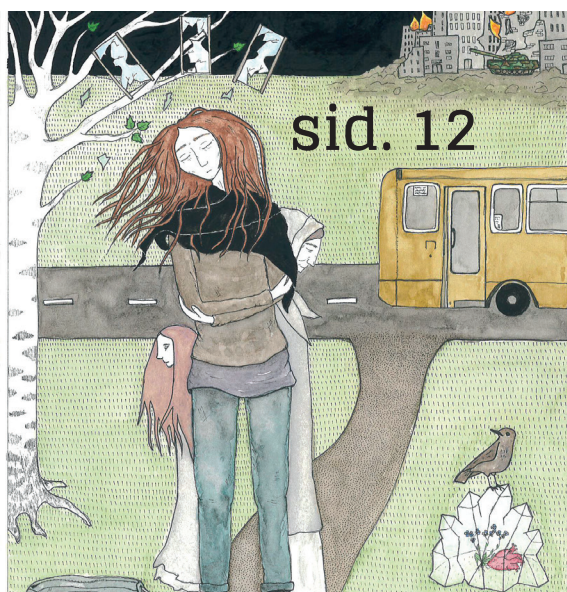

Redaktionen har ordet

Rysslands invasion av Ukraina inleddes den 24:e februari i år. Sedan dess räknar man med att minst 46 000 människor har dött och minst 15 miljoner befinner sig på flykt. Ukrainas infrastruktur är ödelagd och traumat för befolkningen kommer att leva i generationer.

Det är krig i Europa och vi på Redaktionen ägnar detta nummer åt att sätta ord på våra egna funderingar, och därmed sända våra tankar till den ukrainska befolkningen och krigets offer.

/Redaktionen

Skyldighet att skydda.....	4	Kainsmärket.....	21
Människosyn.....	5	Besök ett Fontänhus.....	30
Ukraina är inte det första landet som ocku- peras.....	6	Våra sponsorer.....	31
Kriget i Ukraina.....	7		
Skandinaviska influenser.....	8-9		
Krig i Europa.....	10		
Dikt.....	10		
Med tanke på kriget.....	11		
Skam, skuld och konsekvenser.....	12-15		
Lika barn leka bäst.....	16-17		
Tevebilderna från Ukraina.....	17		
En smoking gun.....	18-19		
Jag satt på bussen.....	20		

DETTA ÄR LUNDS FONTÄNHUS

Lunds Fontänhus verksamhet är inriktad på att stödja personer med psykisk ohälsa där fokus ligger på det friska hos individen. Fontänhusmodellen utgår från ett helhetsperspektiv som bygger på delaktighet, medbestämmande och deltagande i ett sammanhang som täcker in hela livssituationen. Målet är att i största möjliga utsträckning möta människor från ett självhjälpsperspektiv.

Verksamheten inrymmer flera olika arbetsenheter: kontors-, köks- och serviceenheten, trädgårdsgruppen Gröna Fingrar, redaktionen, studentenheten "En väg framåt" och EXAK(T). Handledare och medlemmar arbetar sida vid sida.

Lunds Fontänhus verksamhet är möjlig tack vare det samlade engagemanget hos Fontänhusets sponsorer, stödmedlemmar, medlemmar, handledare och volontärer.

De åsikter som uttrycks i tidningen är inte nödvändigtvis Fontänbladets.

Mer information om verksamheten finns på vår hemsida:
www.lundsfontanhus.se

Du kan även gilla oss på Facebook:
www.facebook.com/lundsfontanhus

UTGIVNING

Fontänbladet ges ut av Lunds Fontänhus. Den som är medlem, alternativt skänker minst 200 kronor eller mer under ett år, får Fontänbladet. Tidningen ges ut med minst 5-6 nummer per år plus eventuella specialnummer. Tidningen trycks på Lunds Fontänhus med stöd av medel från Pia Ståhls stiftelse.

Baksida:
Börje

Skyldighet att skydda

”Skyldighet att skydda” är känt som en internationell norm som syftar till att säkerställa att det internationella samfundet aldrig mer ska misslyckas med att hejda massförbrytelserna folkmord, krigsförbrytelser, etniska rensningar och brott mot mänskligheten.

”Skyldighet att skydda” innebär att Förenta Nationernas (FN) medlemsländer under alla omständigheter och med alla nödvändiga medel ska skydda människor mot folkmord, brott mot mänskligheten, etniska rensningar och krigsförbrytelser. Detta uppstod som ett svar på det internationella samfundets misslyckande att reagera på de massövergrepp som begicks i Rwanda och i före detta Jugoslavien under 1990 – talet.

Det är också en folkrättslig princip som samstämigt antogs på FN:s världstoppmöte 2005. I januari 2009 lanserade FN:s generalsekreterare en rapport om att implementera skyldighet att skydda, vilket inkluderade tre pelare:

1. Den enskilda statens förpliktelse att beskydda sina medborgare mot folkmord, brott mot mänskligheten och krigsförbrytelser.

2. Om den enskilda staten inte kan leva upp till för-

pliktelsen har det internationella samfundet en plikt att hjälpa staten med detta.

3. Om den enskilda staten inte lever upp till förpliktelsen har det internationella samfundet en plikt att agera.

En viktig del av denna princip är de praktiska verktyg som utarbetats för att säkra skyddet för flickor och kvinnor och deras rättigheter i konflikter. FN har ett uttalat mål om nolltolerans mot sexuellt våld mot kvinnor.

Källor: Förenta Nationerna (FN), Wikipedia, Global Centre for the Responsibility to Protect, FN-förbundet.

Text: INGRID KLINK
Bild: ELIN NILSSON

Människosyn

Hur ser den ut just nu?

Hur påverkade är vi av memes och medier som Twitter, Facebook och Instagram och dessutom vilka källor/politiska tillhörigheter har nyhetskanalen du tittar på?

I kriget mellan Ukraina och Ryssland har ett nytt sorts krig kommit till. Ett krig som utkämpas i medierna och där Ukrainske presidenten Zelensky uttalar sig dagligen om att Ukraina behöver hjälp med mer vapen. Hans mediala uppmärksamhet har spridits som memes och andra skämt via internet och byggt upp en hjälteikon kring honom. Det är det lilla landet som omöjligt nog stått emot det enorma Ryssland i över 3 månader nu. Om inte internet hade funnits hade då kriget varit över redan dag 4?

Hur är vår människosyn? Det mesta på internet är baserat på att alla ska känna igen sig i ett vi - dem. Jag känner tillhörighet med andra genom att kommentera eller skicka smileys på en post eller artikel. På internet kan du skriva vad som helst elakt eftersom det sällan blir konsekvenser i verkliga livet. Du kan få andra kommentarer tillbaka men om du struntar i att läsa dem så behöver du inte bry dig. Du kan inte se ansiktet på eller känslorna hos den du är elak mot och alltså känns det mindre hos dig. Du kan skipa skyldigheterna som kommer med ansvaret att uppleva den andres motreaktion. Om du inte ser att den andre blir ledsen är det lätt att hitta på lögnar. När andra sen via kommentarer gillar det du skriver så känner du dig berättigad till

dina egna känslor och fortsätter då gärna att skriva mer liknande saker. För vi söker alltid bekräftelse. Det är biologiskt i oss att vi vill tillhöra grupper och passa in för när vi levde på savannen så var det så vi kunde överleva. Om alla ville anpassa sig till gruppen så gick det bättre att samarbeta och då överlevde man.

I dag har vi via internet ingen sådan nytta. Att dela upp människor i VI vs. DEM är inte rätt väg att gå. Det är en enkelhet som vi trivs med men det gör att vi tillåter oss att kunna hitta på vad som helst som inte är sant, om "de andra"

Vi kan alla välja att fundera över hur just jag vill agera. Måste min åsikt sägas? Varifrån kommer min åsikt? Vad är källan till det jag format min åsikt kring? Att vara källkritisk i ditt tänkande är viktigt just när vi sätter oss vid tv:n eller skrollar på mobilen på något forum.

Vi kan välja att säga förlåt till någon när vi sagt något dumt, men vem ber om ursäkt på internet idag? Du har rätt till din åsikt, men du måste inte uttala den. Speciellt inte om den sårar andra personligen eller om du uttalar dig om en grupp människor du själv inte tillhör. Så hur vet du att din åsikt är sann eller ens viktig?

Fråga! Ställ frågor istället för att uttala din åsikt. Var källkritisk även i dina tankar och mot dina känslor. Människor och känslor och motiv är inte alltid så enkla som vi vill att de ska vara. Fundera över dina rättigheter och vilka skyldigheter de också innebär.

Text: CAROLINA

Ukraina är inte det första landet som ockuperas

Familjen ägde en mjölkvarn och ett bageri. Företaget var framgångsrikt och brödet såldes i hela det tjeckoslovakiska distriktet Gemer. Men vi förlorade vårt levebröd. Verksamheten förstatligades i början av 1950-talet då 5-årsplaner infördes enligt sovjetisk modell. Verksamheten stängdes ner från en dag till en annan. Och eftersom att den Tjeckoslovakiska kronan devalverades strök dessutom staten den sista nollan i familjernas bankkonton.

I sviterna av andra världskriget följde en ekonomisk depression i Tjeckoslovakien, som var en sovjetisk satellitstat 1948 till 1989. Tjeckoslovakien blev en kommunistisk diktatur som en konsekvens av att Europa delades upp i öst och väst efter andra världskriget. Det tjeckoslovakiska kommunistpartiet, som då var vid makten, föreslog bland annat pressfrihet och möjligheten till ett mer demokratiskt flerpartisystem - de började sympatisera med väst. En del av Warszawapaktens länder; Sovjetunionen, Östtyskland, Polen, Bulgarien, och Ungern, blev oroliga för att denna reform skulle leda till ett svagare kommunistblock i kalla kriget. Den ryska federationen spred propaganda om hot om ockupation av de NATO-allierade och placerade därför ut militära förband över hela Tjeckoslovakien. 1968 valde Sovjetunionen att gå in med militär för att stabilisera det politiska läget.

Detta ledde till protester över hela landet. Min morfars nästkusin, Oleg, som var student i Bratislava när invasionen ägde rum, gick ut på gatorna för att protestera mot Warszawapaktens fientliga inryckning. Oleg ville visa sitt missnöje genom att blockera pansarvagnarnas framfart genom staden, och förlorade sitt liv på gatan då pansarvagnsföraren fick order om att köra fram utan hänsyn till hinder.

Morfar var ordförande för det tjeckoslovakiska kommunistpartiets ungdomsförbund i Lubeník, och ville visa sym-

patier till de som föll offer för den sovjetiska invasionen. Han samlade in pengar för att skicka blommor och kondoleanser till offrens familjer. Konsekvenserna av detta blev att han på livstid blev utesluten från det kommunistiska partiet, och han kunde inte längre avancera i karriären. Han blev hotad om att passa sig med sina yttringar, att han ska tänka noga över vilken sida han väljer, om han ville att hans barn skulle få tillgång till studier. Han fick upprättelse 1990 genom en personlig ursäkt från presidenten för allt det han blev utsatt för 1968.

Det ryska översitteriet av Tjeckoslovakien varade ända fram till sammetsrevolutionen i november 1989 då Tjeckoslovakien blev ett fritt land. Innan revolutionen var folket kontrollerade på vart de hade rest och vem de sympatiserade med. Mamma reste till Sverige för att träffa pappa som emigrerat året innan. Dagen efter att mamma återvände från Sverige så knackade det tjeckoslovakiska SÄPO på dörren och genomförde ett förhör om vem hon hade träffat, vad hon hade gjort, var hon hade varit. Detta var tre månader innan sammetsrevolutionen 1989.

Idag sitter jag i Sverige och observerar med fasa det som händer i Europa.

Text: HARRY P.
Bild: OKÄND

Kriget i Ukraina, mina tankar

Kriget i Ukraina är komplicerat för mig. Rent instinktivt känner jag mest sympati för Ukraina men samtidigt vet jag att situationen inte är så enkel. Det ukrainska folket har av egen kraft störtat en korrupt och brutal president men folket har i detta fall till viss del innefattat högerextrema krafter. Bland kämparna på Kievs gator under Euro-majdan fanns medlemmar ur ultranationalistiska partier som Svoboda och Högra sektorn. Under kaoset som följde på störtandet av Janukovitj bildades ett flertal väpnade förband som senare inkorporerades i den reguljära ukrainska armén. Bland dessa förband finns den nynazistiska Azov-bataljonen vars tidigare emblem innehöll två nazistis-

ka symboler, varghaken och den svarta solen. Båda dessa faktum utnyttjas av den ryska propagandan som utmålar den nuvarande ukrainska regeringen som nazistisk.

Dessutom har ett flertal ukrainska vänsterpartier förbjudits efter Euro-majdan. Nyligen förbjöd president Zelenskyj ytterligare elva vänsterpartier med hänvisning till landets krigslagar. För personer som bryr sig mycket om demokrati borde detta sticka lite i ögonen. Å andra sidan är ryssarna inte så trevliga dom heller när dom invaderar en suverän stat. Om Putins styrkor vinner kommer Ukraina definitivt inte att bli demokratiskt. En rysk seger kommer förmodligen också att innebära ett

hot mot demokratin i de närliggande länderna. Dessutom har Ryssland också problem med högerextrema partier. Situationen är därför för mig lite av ett val mellan pest eller kolera, med Ryssland som pesten och Ukraina som koleran. Fast man ska kanske inte för enkla på det sättet. På det stora hela är situationen mycket komplicerad.

Text: DAVID NILSSON

Skandinaviska influenser i österled i förkristen tid.

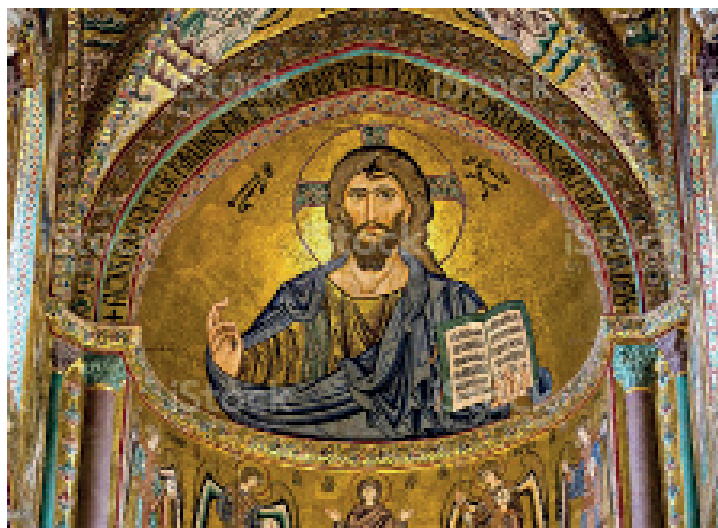

Bild: Bysans Mosaiker: Kultur och samhälle.

Bildtext: Kristus Pantokrator; vänstra mosaiken är från Bysans storhetstid c:a 17 hundra år gammal. Den högra känner vi till från Lunds domkyrka. Mosaiken är mindre än hundra år gammal. Bilderna visar att influenser i bildkonst finns att hämta även i österled. Det var inte bara normandernas framfart som gav avtryck i historieberövningen.

Vi är ganska bekanta med normandernas (gångse Rolf även kallad Rollo) framfart i mellaneuropa redan innan vikingatiden (fr.700-talet). Däremot har vi en ganska kluven bild av hur stort inflytande vi skandinaver haft på utvecklingen i österled. Vår historia avslöjar att vikingar (vikingar i österled) bedriver samma erövningståg som de blivande normanderna bedriver i väst.

Fast inte alls under samma förutsättningar. Om vi utgår från fynden på framför allt Birka och Gotland, kan vi konstatera att vikingatiden är en efterkonstruktion som bara delvis kan kopplas samman med handelsförbindelser som dessa fynd berättar om. De avslöjar handelsvägar via minst tre floder i nuvarande Ryssland som leder ner till Svarta havet och Kaspiska havet. Därifrån sträckte sig förbindelser till hela främre orienten och Bysans. Även mynt från gamla romarriket har hittats.

Vi bortser från denna djupdykning i historien...

...som genomgått stora omtolkningar och koncentrerar oss på den epok där våra vikingar började kallas för varjager och ruser. Deras bosättningar kan dateras till 800-talet kring Ladoga, men innefattade också Novgorod, Smolensk och ett mycket starkt inflytande i Kiev,

som avspeglar organisatoriska förmågor som eftersöktes i en kaotisk samtid. Handelsvägarna som nordborna samordnade sedan lång tid, drev också in de skatteintäkter som fick området att blomstra. Här måste understrykas att underhållet av dessa handelsvägar även inkluderade en mycket större intressesfär än den nordborna ursprungligen hade tänkt.

Samtidigt som det Bysantinska riket långsamt faller samman, sprider sig dess religiösa liturgi norrut längs vikingarnas gamla handelsvägar. Novgorod kommer att förbli centrum för i stort sett all handel i öst-västlig riktning under mycket lång tid. Förmodligen ända fram till 1400-talet. Kiev utvecklar under samma era ett kulturellt centrum och utvecklar den grekisk-ortodoxa liturgin till den ännu rådande rysk-ortodoxa. Utan tvekan kan vi se Kiev som det främsta kulturella centret under flera århundraden, till förgrämselse för moskoviterna. Moskoviterna kan vid denna tid ses som en fraktion av flera spridda slaviska stammar. Som redan här antyds; under 1400-talet börjar stora motsättningar mellan östra och västra Ryssland uppstå. Samtidigt som Novgorod/Kiev-alliansen söker sig alltmer västerut, strömmar allt fler grupperingar från östra Ryssland mot de välorganiserade västra delarna. Stora härförare och härskare som Attila, Djingis Kahn och Timur Lenk kan

mycket väl finnas i deras minnesbilder och fungerar som inspiratörer för att expandera västerut. För övertagandet av vikingarnas handelsförbindelser krävdes inte så mycket våld, eftersom de var väl utspridda i Kievriket. Novgorods betydelse som samordnare förbleknar när moskoviterna blir allt fler.

Med denna text som referens...

...är det inte svårt att se kopplingar till dagens Ryssland-Ukraina konflikt. Patriarken (Kirill) vid ryska kyrkan i Moskva, välkomnar och välsignar invasionen i Ukraina. Det kanske bekräftar konflikten öst – väst, men här ligger förmodligen en hund begravnen.

Den rysk-ortodoxa kyrkan lever idag på allmosor...med goda kontakter inom Kremls murar, kanske den ortodoxa kyrkan förvandlas till statskyrka. Detta är en grovt förkortad och förenklad historieberövning, men en väsentlig fråga ställer jag mig, med anledning av dagens konflikt: Hur hade det sett ut om S:t Petersburg hade varit Rysslands huvudstad idag?

Läsförslag: Vikingar: Nordbor hos kejsaren i Miklagård (Konstantinopel).

Text: BÖRJE

Putins karriär går vidare..eller?

Bild: Institute of Modern Russia: Galina Starovoitova.

Hur länge kan Putin betrakta omvärlden förfalla från sitt elfenbenstorn i tron att tornet skall stå pall? Tyvärr finns en inneboende konflikt i att Putin började sin strategiska plan i S:t Petersburg, att motsvara KGB:s önskan att omvandlas till förvaltning för hela Rysslands konstitution (FSB, ryska federationens federala säkerhetstjänst) med säte i Moskva. Boris Jeltsin, väl medveten om att hans tid snart är ute,

tackar och bugar inför Putins tillträde som överhuvud i processen för FSB som den nya konstitutionen.

Med sig på sin resa till Moskva...

...har han en meritlista som innefattar förföljelser och mord på oppositionella. Mordet på Galina Starovoitova den 20 november 1998 strax efter att Putin tillträtt sin nya tjänst, väger mycket tungt på hans meritlista. Erkännandet av Putin från Moskva, är mer än ett indicium på detta mord. (se KGB:s hemliga arkiv, SVT-play, del 3). För att få en mer täckande bild av oppositionens kamp inom det ryska samväldet och Galina Starovoitovas kamp för liberaliseringar, krävs fördjupningar i många förkämpars kamp för demokrati i Ryssland. (Davids kamp mot Goliat eller Cervantes romanfigur om Don Quijotes som slåss mot väderkvarnar).

Vill vi fördjupa oss mer...

...i kampen för demokrati inom Ryssland, får vi förlita oss på att sociala medier förhoppningsvis kan komma fram till att Putin och Ryssland inte bör nämnas i samma mening.

Utgår vi ifrån att förändringar måste ske inom Ryssland, är det viktigt att demokrati rörelsen får allt tänkbart stöd från etablerade demokratier. Idag har fallenheten för militärstrategiskt

tänkande tagit över så till den grad, att det en tid efter Putins intervention inte finns med i någon kalkyl i det mediala flödet. Ett särskiljande från det allomfattande begreppet Ryssland och Putins egna tankar kring återupprättandet av en svunnen tid, vore verkligen till gagn för en utveckling i demokratisk anda.

Den urgamla föreställningen om ryssar som hotbild mot väst, måste få en ände. Knepet är kanske enkelt: Alla medier i "västvärlden" slutar att benämna Ryssland som krigförande och istället håller oss till det mer relevanta; Putin som angripare. Det vore en välgärning för demokratins förkämpar i Ryssland.

En senare iakttagelse...

...som berört mig illa av detta vårdslösa språkbruk, är hur ryssar i gemen blir förföljda som utslag av mediernas oförmåga att skilja på Putins krigsretorik och ryssar som etablerat sig inom vår demokratiska konstitution.

Text: BÖRJE

Krig i Europa!!!

Det var ett tag sedan sist, men jag kommer ihåg kriget i forna Jugoslavien, jag var tonåring när det kriget bröt ut. Jag minns alla bosniska flyktingar som kom. Jag minns främlingsfientligheten mot dem. Nu är det plötsligt ingen främlingsfientlighet alls, vilket ju är bra. Man kan ju granska bevelsgrunderna för dem som "ändrat sig".

För det handlar ju absolut inte om rasism, jag var fett ironisk, får förtydliga om någon läsare skulle missförstå. Rasism är precis exakt vad det är och det får mig att vilja spy. Jag skäms å det här förbannade landets vägnar. Man gjorde en stor undersökning för några år sedan: En av fem svenskar ville inte bo granne med någon som var från Afrika eller mellanöstern, eller var muslim. Jag mår illa, en av fem svenskar. 20% är rasister, för det är precis exakt vad de är (<https://www.aftonbladet.se/ledare/a/K3OB8X/1-av-5-svenskar-ar-us-la-grannar>). Sverige är äckligt.

För Sverige var ju "Fullt" 2015 när kriget i Syrien bröt ut, enligt Åkersörken. Men inte nu. En SD tomt har utryckt det rakt av utan att skämmas.

(Citat: "Ukrainarna är ju mer som vi, som människor". DN 21/3 2022)

Om inte detta är rasism? Vad fan är det då?

Om man hävdar något annat, så är man rasist eller försvarar i vart fall rasismen. Eller så är man bara exceptionellt dum i huvudet, det är det enda kvarvarande alternativet.

Min första reaktion på nyheten om Rysslands invasion var förvåning, jag trodde faktiskt inte Ryssland skulle attackera, eller i alla fall inte i den omfattningen som skedde. Jag tänkte kanske en mindre invasion av Donbass-regionen. Inte en fullskalig attack på hela landet, med massiva bombningar och artillerield mot städerna. Jag trodde att ryssarna skulle fatta att detta skulle bli för svårt. Ukraina är inte lilla Georgien, eller Tjetjenien där ryssarna hade stora problem.

Ukraina har en befolkning på 44 miljoner. Den ryska militärledningen verkar även ha slagit i de värnpliktiga ryska tonårsgrabbarna att:

"Befolkningen skulle möta dem med blommor".

Jag tror faktiskt att den ryska ledningen blev förvånade över den ukrainska motståndskraften. Det är i och för sig ett faktum att det är lättare att försvara än angripa. Jag förvånas ändå över Ukrainas motståndskraft. Jag sa direkt till en vän att om inte ryssarna fixar detta inom ett par veckor kommer

det ta år. Nu har det gått över fyra veckor. Jag är övertygad om att jag har rätt.

Vad denna invasion i praktiken innebär för Sverige är höjda priser på el, drivmedel och mat. Ursäkta, men jag dissas ert krigshot kraftigt. Kriget går inte som Putin tänkt sig, Ukraina bjuder hårt motstånd. Varför skulle Putin attackera Sverige när den ryska armén inte förmår lägga under sig Ukraina. Det kommer ju givetvis även leda till en flyktingvåg i hela Europa, men detta har jag redan varit inne på ovan. Hur stor den blir beror på hur kriget kommer utveckla sig.

Samma gäller alla idioter som skriker efter ett svenskt Natomedlemskap. Sverige bör inte gå med i Nato och absolut inte nu. Nato kommer ändå skydda Sverige och Finland vid en eventuell rysk attack, eftersom Skandinavien är alldeles för strategiskt viktigt för att Nato skulle ge upp det till Ryssland. Sverige ska bara chillar.

Text: JENS

Ukraina

Kriget söndrar och separerar människor.

Putin härskar och förstör.

Hjälpssamhet och medmänsklighet förenar.

Kärlek gör oss starkare och enar oss.

/Caroline

Med tanke på kriget

Med tanke på kriget i Ukraina, så var det lite obehagligt igår. Jag gick mot Lunds C för att ta bussen hem. Där vid hållplatsen stod det en militär som dirigerade folk ombord på en buss som det stod Malmö FF på. De som for iväg var vanliga passagerare. Tankarna for runt i mitt huvud. På andra bussar stod det ersättningsbuss för tåg. När det gäller detta med att abonnera bussar så kändes det som i filmen Hair. Militärerna på förläggningen reste med bussar. Man har ju dessutom börjat sända ut trupper till att kriga i Ukraina. När det kommer till den svenska och Ukrainas

flagga så är färgerna likadana. Blått och gult. Kan det vara detta som känns igen hos svenskar?

En annan sak som jag fick veta är att Hesa Fredrik och skyddsrum inte finns i byarna. Så om bombplanen kommer så är vi körda. Det närmaste skyddet finns på Linero. En halvmil bort. Pone-
ra att flygen kommer och jag sätter katterna i deras väskor. Läger ner kattmat och drar iväg. Jag börjar springa och gå om vart annat mot Linero. Pone-
ra att inga bussar eller taxibilar finns att få tag på. Flygen släpper bomber runt mig. Att fly så här med katterna hade

varit svårt, då man inte ens får ta med djur till skyddsrum. Så mitt beslut är att om kriget kommer, stanna i lägenheten med katterna. Jag hade hoppats på att bomberna hade missat mitt hus.

Cicky 12 mars 2022

Skam, skuld och konsekvenserna av frihetens försvar

Vilken och vems frihet är det vi vill försvara, hur, och vad får det för konsekvenser? Är vi beredda att möta det svåra och på allvar ta ansvar för alla de verkningar som väpnat, dödligt, våld och försvar för med sig? Den här texten kommer ta dig från det stora samhällsleliga, ned till det personliga, och upp igen. Vad menar vi med våra ord och handlingar, egentligen? Vågar vi stå bakom dem, eller låter vi oss vaggas in i en illusorisk självbild, där vi står fria från både skuld och möjligheten till förändring?

Kriget i Ukraina och dess akuta konsekvenser är något som berör de flesta av oss på djupet. Vi följer ett lidande som inte går att klä i ord. Sorg, ilska, hopplöshet, rädsla, bedövd chock, det räcker inte till. Vi vet att den politiska situationen i Europa nu ofrånkomligen är förändrad, att vad som kallats en era av fred och trygghet är förlorad. Vi vet att den humanitära situationen är otroligt allvarlig, med både civila och stridande som dör och skadas. En vetskap som kan väcka skam och skuld i oss, avgörande känslor, till vilka jag återkommer.

Uppdateringar och extrasändningar översköljer oss med nyheter och dagsaktuella beskrivningar från anhöriga, drabbad lokalbefolkning och reportrar på plats, ovärderliga källor och mänskliga vittnesmål. Sveriges folkvalda makthavare har nu beslutat att bidra med vapen till Ukrainas försvar. I Sveriges stadsministers tal till nationen* kunde vi höra de resonemang som förs kring beslutet. Personligen reagerade jag särskilt på två delar.

“Rysslands väpnade angrepp är mer än en attack på Ukraina, det är en attack mot varje lands rätt att själv bestämma sin framtid.”

Att skydda och värna friheten, rätten att själv bestämma sin framtid, för så många människor som möjligt, är mig

tillsynes ett fullt förståeligt och rimligt argument. Å andra sidan ser jag inte att individens rättigheter till fullo tas hänsyn till, då det uttrycks som en attack mot varje lands rätt.

“Många svenskar ser det som självklart att räcka en hjälpande hand till den som är under angrepp. Men jag vet att det också finns dom av oss som frågar sig vad detta får för konsekvenser för Sverige. Blir vi därmed en måltavla för rysk vedergällning?”

Att hjälpa den utsatta befolkningen i Ukraina, på det sätt de själva efterfrågar och som kan anses vara effektivt för att rädda liv här och nu, även det uppfattar jag som ett förståeligt resonemang. Men sen då? Är tanken på eventuell vedergällning mot Sverige den mest centrala, den enda, oron? Är det inte något vi glömmer, något vi inte talar om, något större?

Det finns fler aspekter och konsekvenser av kriget och av våldet, av beslutet att bidra med vapen, om än till synes längre bort i tid eller rum. Förödande och djupgående konsekvenser för det mänskliga lidandet. Verkningar som kanske inte är skrikande märkbara här och nu, men som icke desto mindre är en levd verklighet för de otaliga som drabbats av liknande situationer genom historien, och i vår nutid.

Generationellt trauma

Jag som skriver är en bärare av detta. Det kan ta sig uttryck på otaliga sätt, grundprincipen är att trauman förs vidare från en generation till nästa. Istället för att rada upp exempel väljer jag att dela något av min personliga erfarenhet.

Jag är född och uppväxt uppe i Sverige, med berättelser om krig, ockupation och förtryck i Östeuropa. Vuxit upp med självklarheten i att en väpnad attack kan ske helt oförutsett, när som helst, även här. Vi bunkrade alltid. Personligen upplever jag ingen ökad oro för att Sverige ska bli attackerat nu än jag gjorde för 15 år sedan. Mer en känsla av att sedan länge ha förlikat sig med

att risken finns, en bister lågfrekvent oro som jag knappt märker. Men jag vet vad jag ska packa i vilken väska, om det händer. Kriget. Från tidig ålder har jag fått brutala bilder uppmålade för mig av min mor och mormor. Deras minnen har blivit mina.

Jag minns inte hur ung jag var, 3 eller kanske 4, första gången jag vaknade i skrik och kallsvett från drömmen där jag ser deras sönderbombade, brinnande hemstad. Där min mormor under flykten såg två föräldrar leta bland rasmassorna, de försökte samla ihop delarna av sitt barn efter ett bombanfall. Ett barn som då var i samma ålder som jag, när jag första gången vaknade av drömmen. En förälder har hittat och håller om en arm, en bränd nallebjörn ligger på marken under. Den andra finner flickans huvud, hennes hår matt av aska, ögonen öppna. De hittar inte mer av hennes kropp.

Det är inte mina minnen. Men de sitter för evigt djupt i mig. Jag ser dem, föräldrarna, ser djupet i deras ögon, hör deras ordlösa förtvivlan, känner doften av brand och känner röken sticka i ögonen.

Det är inte mina minnen. Jag såg det inte med egna ögon. Likväl hemsöks jag, ofta. Jag kan aldrig, aldrig, förstå djupet i lidandet hos dem som faktiskt var där. Är där idag.

Traumatiserade föräldrar har ofta, en förklarlig, oförmåga att ge tillräcklig omsorg till sina barn. Jag kan se mina omsorgspersoners djupa trauman, det förklarar, till viss del. Men det kan aldrig förlåta den psykiska nedbrytning, misshandel, övergrepp, missbruk och bristande omvårdnad jag vuxit upp med. Jag fick aldrig, har fortfarande inte, någon egentlig uppfattning om hur trygghet känns.

Var finns oron för alla de barn som drabbas om 10, 20, 50 år? Är inte det ett ansvar vi har, att värna även om dem? Långt ifrån alla traumatiserade föräldrar begår direkta övergrepp mot sina barn. Men även ett barn med de

mest kärleksfulla föräldrar får med sig en del av familjens historiska trauma, en säregen medvetenhet om hur skör tryggheten är, en ökad sårbarhet. Om det anses nödvändigt att skicka vapen till en krigshärd för att skydda barnen där idag, har vi inte ansvaret att redan nu förbereda oss på att ta hand om det som kommer efter?

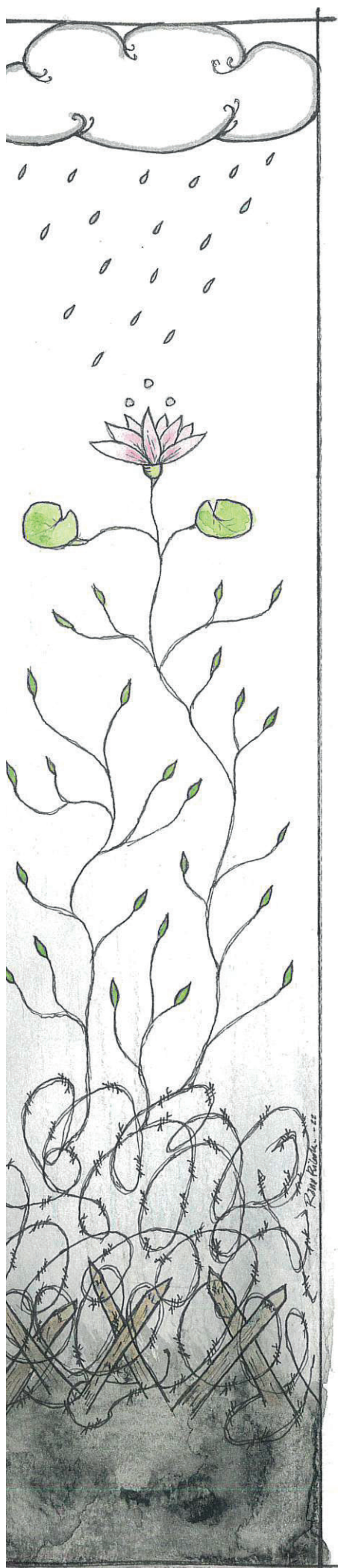
Tillbaka till Ukraina idag. Familjer splittras vid landets gränser då män inte tillåts lämna landet, kvinnor och barn får fly, männen blir kvar. De blir kvar då de förväntas och tvingas till att bruka våld, genom lagar eller genom förväntningar och skuldbeläggning. För att skydda demokratin, allas vår frihet. Vill alla män ta upp vapen och mörda, även om det är för att skydda andra från våld och död? Är det något vi ska utgå ifrån att alla män är redo till, enligt var och ens personliga etiska grund? Är det något fult att vara vapenvägrare, pacifist?

Det finns en smärtsam motsättning här. En människa tvingas till att bruka dödligt våld, en oerhörd kränkning av den enskildes egen frihet. Detta övergrepp på individens frihet motiveras med att det är en oundviklig kostnad för att värna och rädda det fria demokratiska samhället.

Vems frihet värnar vi?

Det problematiska är det vi tiger tyst om. Vad är de långsiktiga konsekvenserna av tvånget till våld? Att det kategoriskt är män som tvingas till detta? Mannen ska försvara. Med våld. En sådan destruktiv maskulinitetsnorm, där män på olika sätt uppfostras till och förväntas vara aggressiva, inte får vara känsllosamma, inte får lära sig hantera sina känslor eller trauman på ett värdigt sätt, vad gör det med ett samhälle? Det ökar det redan utbredda våldet i nära relationer, och våldsbrott i alla dess former. Om vi väljer att bidra till väpnat våld, om än för att rädda människor från våld i detta nu, har vi då inte också ett ansvar att ta hand om det som kommer efter? Att ta hand om alla de, till större delen kvinnor, hbtq-personer och barn som kommer att leva med våld, hot och förtryck i sina egna hem, i generationer framöver?

Att tala om dessa långsiktiga perspektiv kan vissa uppfatta som omöjligt i ett akut läge. Någon kanske menar att det är oundvikligt, konsekvenserna på sikt,

och att det är en uppoffring som behöver göras för att rädda nuet. Jag skulle säga att det ena inte utesluter det andra. Att hålla taget om ett långsiktigt ansvar är svårt, inte omöjligt. Att uppoffringar behöver göras är uppenbart. Frågan blir om vi bör offra andra i tysthet, i andra tider och på andra platser, eller om vi själva ska ta del i både ansvar och konsekvenser. En fråga till var och ens samvete och självvrannsak.

Det kan också vara lätt att försköna. Vi vill inte att andra ska lida. Vi vill heller inte ha känslorna av hjälplöshet, skam och skuld, när vi inte kan trolla bort deras smärta. Vi kan rationalisera bort förvånansvärt mycket, utan att riktigt märka det själva. Vi skapar en upplevd verklighet som är lättare att bära. En del kan tänka att utsätta människor på ett eller annat sätt har sig själva att skylla. Andra kan se det som att människor vänjer sig vid krig och umbäranden. Se bara hur snabbt de ställer om till sin nya situation, den nya vardagen! Tänk att människor är så anpassningsbara, hur mycket de klarar. De kan fortfarande samarbeta, vara solidariska, ta hand om vardagens sysslor, ja till och med skratta ibland, mitt under krig och förtryck lever de vidare! Det kan i vissa fall nästan ge en känsla av stolthet över människor i svåra situationer, att de är modiga, starka, och inte minst; det kommer att bli bra, klarar de det här, ja då kommer de klara vad som helst, alldeles på egen hand.

Tyvärr är det inte så det mänskliga psyket fungerar, visst kan en människa anpassa sig till och vänja sig vid svårigheter till en imponerande utsträckning, men det går inte att "vänja" sig vid allvarliga trauman. Det som kan ske är att människor stänger ned, blir avtrubbad. Det är ett sätt för psyket att skydda sig mot något som är omöjligt att leva med. En människa kan inte ta hand om sin överlevnad samtidigt som kropp och sinne är konstant ansträngda till bristningsgränsen, av ständig skräck och överhängande livsfara. Det sker sällan eller aldrig medvetet. Ett psykologiskt försvar av denna typ blir effektivt först när den drabbade människan själv tror på lögnen. Följder kommer senare, både för den direkt drabbade och för kommande generationer. Ofta kommer de allvarliga psykiska verkningarna av djupa trauman först när personen befinner sig i en någorlunda

trygg situation igen, när den starka avtrubningen inte längre behövs för att hålla en vid liv.

Konsekvenser

Jag har nu lyft två centrala och vidsträckta konsekvenser av väpnat våld; generationellt trauma och ökat våld i nära relationer, samt andra typer av våldsbrott. Det finns ytterligare några aspekter att ta upp, vilka heller inte talas särskilt mycket om. Sekundärt trauma kan drabba de som jobbar med traumatiserade människor, t.ex. inom socialt arbete, psykiatri och volontärarbete. Ringarna på vattnet av våldets konsekvenser tycks ibland aldrig ha ett slut. Vapnen som Sverige skickar till Ukraina, vem används de mot? Ryssland? Ondska? Putin? Nej, de riktar mot människor, mot ryska soldater. Mot de som finns i de pansarfordon som pansarskotten är avsedda för. Är alla ryska soldater onda? Är alla ryska soldater frivilliga? Har vi inte ett ansvar även för dem, och det faktum att generationellt trauma och ökat våld på sikt kommer drabba även de som lever i Ryssland? Samma grundläggande mekanismer i mänskligt fungerande gäller oavsett nation, språk, kultur och andra faktorer. Sedan finns det alltid det oförutsägbara. Går det att försvara sig, slippa undan ansvar, genom att säga att vi inte visste, inte kunde kontrollera? Vapen hamnar ofta i fel händer. De vapen Sverige skickar kommer med största trolighet, i alla fall till viss del och i någon tid, användas i andra konflikter. Även där anser jag att vi har ett ansvar. Vilka andra oförutsägbara konsekvenser kan tänkas komma? Det kan vi omöjligt veta. Men vi kan hålla oss medvetna om att vi bär detta, vad det hela än slutar i.

Val

Vi lever i en fri demokrati, här och nu i Sverige. Vi har möjligheten att påverka, friheten att tänka själva och uttrycka våra åsikter utan risken att bli frihetsberövade, torterade, tystade. Vi kan fritt välja att inte blunda. Väljer vi att skicka vapen och understödja dödligt våld, i frihetens namn? Då har vi också ett enormt ansvar att göra detta med öppna ögon, och vara beredda att ta hand om allt det som kommer efter.

Behöver en större del av våra gemensamma resurser gå till att ta hand om generationella trauman, ökat våld och fördjupade sociala orättvisor i samhället? Må så vara, det var valet vi gjorde. Det kan absolut beskrivas som ett nödvändigt val för att bevara frihet och demokrati, men då får vi också vara villiga att ta hand om alla de som drabbas, även utanför vårt omedelbara här och nu.

Jag uppmanar mig själv, och er, att med ärlighet möta oss själva i smärtan och sedan stå för de beslut vi tar, ta ansvaret hela vägen, med de faktiska uppoffringar det innebär. Hur ska våra folkvalda makthavare stå upp inför oss alla och tala om långtgående konsekvenser och befästa vårt gemensamma ansvar, om inte var och en av oss gör det?

Att känna skam behöver inte innebära att du som känner den är dålig, ond eller otillräcklig. Det är högst mänskligt. Det är också mänskligt att utvecklas och låta sig förändras av smärtsamma insikter och erfarenheter. Möt det svåra, acceptera skuld- och skamkänslor, använd dem som verktyg i förändring av dig själv och din relation till omvärlden. Låt inte dessa känslor vara vapen mot dig själv, som tystar din röst och din handlingskraft. Låt dem heller

inte bli vapen som gör dina handlingar drivna enbart av ångest och skam, över att du inte skulle vara tillräcklig. Skammen och skuldkänslan kan säga oss något viktigt, och den kan transformeras till något nytt, till något helande, till grunden för en friare och tryggare värld, idag och för framtida generationer.

Min egen mest brinnande skam i denna skrivande stund? Jag har låtit geografisk närhet vara en avgörande faktor i mina reaktioner på mänskligt lidande. Det är inte så jag såg mig själv. Mina reaktioner och handlingar efter det fullskaliga krigsutbrottet i Ukraina, natten den 24:e februari 2022, har dock gjort detta omöjligt att blunda för. Det är en skam som är min att bära. En skam jag är fast besluten att transformera, med varsam hand, till något jag personligen kan stå för.

Hur ser det ut i dig?

Hur förhåller du dig till konsekvenserna av frihetens försvar?

Har ditt personliga förhållningssätt betydelse?

Text & Bild: RÖNN ANTS RIBOHN

2022-03-07

*Källa: Statsminister Magdalena Anderssons tal med anledning av Rysslands väpnade angrepp på Ukraina, Stockholm, den 1 mars 2022 Stadministerns tal till nationen

(<https://www.regeringen.se/tal/2022/03/statsminister-magdalena-anders->

Lika barn leka bäst men döm inte hunden efter håret

När detta flygblad gavs ut 2015 var arbetslösheten lägre än idag.

Jag minns flyktingdebatten år 2015 (bilden ovan är från SD det året). Då fick man höra argument från dem som ville ha en restriktiv flyktingpolitik som löd; det är bättre att ta in få så att vi kan lägga resurser på dem som redan är här och har haft svårt att integreras. Jimmie sa att ekonomiskt sett kunde man hjälpa fler genom att satsa på flyktinglägren i närområdet som t.ex. i Syriens grannländer. Det som konfundrar mig är att trots att både Ungern och Polen har varit villiga att ta emot ukrainska flyktingar sade Jimmie att vi ska ta in dem för att han anser dem vara kulturellt lika. Även om ukrainare skulle ha ett språk mer likt svenskan än en arab kan man inte döma ut någon på förhand och budgeten som Migrationsverket lägger på ukrainare hade kunnat gå till att lösa segregationen för dem som redan kommit hit. Jag anser att antingen tar man in både ukrainska flyktingar och utomeuropeiska, eller så stänger man gränsen för båda grupper. Vi kan inte ha en apartheid-aktig migrationspolitik. FNs regler för asyl gör mig veterligen inte skillnad på hudfärg

eller ursprungscontinent. Nu visar svensk TV barnprogram på ukrainska, men barnprogram på arabiska tror jag hade uppfattats som kontroversiellt av många (SD och vissa KDare och moderater vill ju förbjuda modersmålsundervisning). Jag anser att KD borde ändra namn till Kognitiv dissonans Demokraterna, och SD till Schizofrena Demagogerna.

Medias eurocentriska navelskådande

Media har utifrån min upplevelse varit dominerad, eller rent av översvämmad, av nyheter om kriget i Ukraina. Detta trots att det sker hemska konflikter runt om i världen. Som t.ex. i Yemen där saudiska soldater mördar civila med svenska vapen, i Burma där ett folkmord på Rohingyas pågår i flera år och i Kongo där det pågår ett blodigt inbördeskrig för att hålla nere lönerna för att få metaller som kobolt till din laptop och mobil. Det är viktigt att komma ihåg att det ukrainska folkets lidande inte är mer viktigt än

andra folks, deras blod är inte gjort av guld bara för att de ses som européer, så medias navelskådande av landet är oproportionerligt. Jag är medveten om att det är naturligt att människor drivs av närhetsprincipen men media utnyttjar detta genom att oftare visa intervjuer där ukrainares livsberättelser och känslor skildras så att de görs mer mänskliga, till skillnad från många utomeuropeiska flyktingar som ofta skildras som "stumma" och anonyma.

Jag förstår att invasionen sticker ut för att Europa har haft fred den senaste tiden. Men man ska inte heller ha historisk amnesi och tro att Europa är fredens kontinent. Det var ju knappast fredliga medel som gjorde Europa så rikt, Europa har startat planetens båda världskrig, konflikten på Nordirland och uppdelningen av Tyskland pågick ända in på 1980-talet och Balkan hade krig på 90-talet.

Motsägelsefull politik

Många hade sett fram emot 2022 då pandemin ebbade ut och ekonomins hjul åter började rulla, men nu har vi

6% inflation, höjda priser på livsmedel och möjligen en självförvållad lågkonjunktur då vi bojkottar Ryssland. Putin kommer inte att lida utan snarare det ryska folket, han är ju en av världens rikaste män. Dessutom ger sanktioner ökad global svält (49 miljoner personer enligt FNs WFP) då Ryssland är en enorm exportör av spannmål. Under Greta Thunbergs kamp var det många som avfärdade henne som naiv och orealistisk för att vi inte kan minska utsläpp allt för mycket, då man menade att vi måste värna om jobb och tillväxt. Nu är det helt plötsligt en självklarhet

att äventyra ekonomin för Ukrainas folk, jag förstår inte denna schizofrena politik. Vi behöver inte en sämre ekonomi nu när sjukvården krisar, som t.ex. förlossningsklinikerna. Dessutom riskerar ett stopp av import av rysk gas att länder ökar brytningen av kol vilket starkt kan påskynda global uppvärmning.

NATO?

Sedan har diskussionen kring NATO dykt upp men jag anser det vara dumt att gå med då vi får mindre pengar till den offentliga sektorn (skolan krisar

exempelvis) och jag ser det som långsökt att Sverige skulle invaderas då vi aldrig ockuperades av Sovjet. Andra nordiska länder har fått skicka soldater som dog i krig i Mellanöstern, detta på uppdrag av USA som aldrig hotades utan bara stal olja.

Text: en av drygt 600 Fontänhus-medlemmar, en av 10 miljoner medborgare, en av 8 miljarder människor

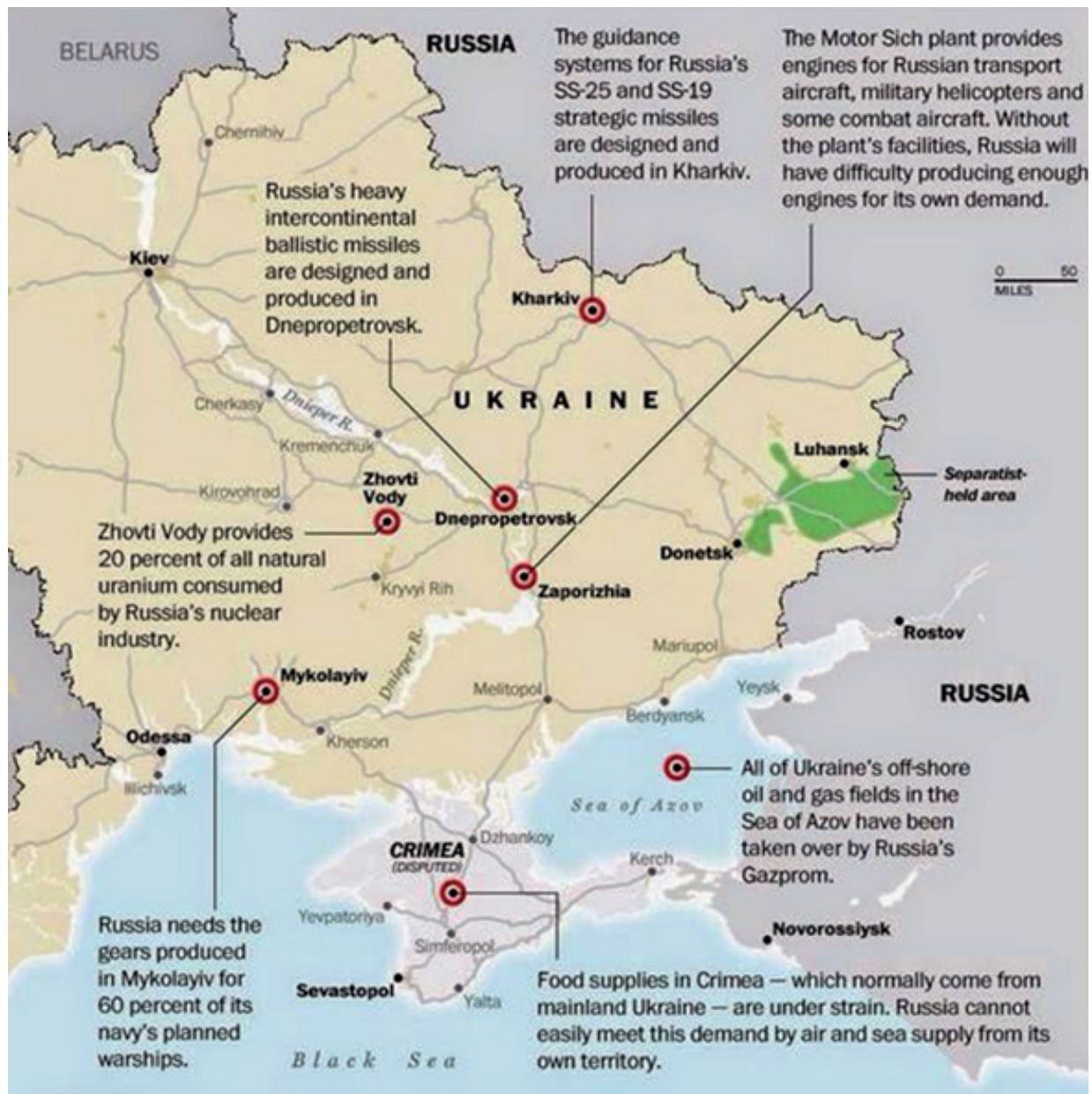

Tevebilderna från Ukraina

Tevebilderna har varit hemska från Ukraina. Man sitter hemma i tevesoffan och ser sådana bilder. Man blir ledsen.

/Diana

En smoking gun

Ryska militära och industriella intressen i Ukraina

Artikeln är skriven den 7 mars 2022. Jag tror att striderna vid det Ukrainska kärnkraftverket i Zaporizjzjaha har paralleller med flygningarna av stora drönare vid svenska kärnkraftverk.

En utbildningsbyggnad och ett laboratorium på kärnkraftsområdet i Zaporizjzja hade genom en granatattack satts i brand. Jag tänker att Ryssland rimligtvis måste ha planerat angreppet på kärnkraftverket om så än bara på ett skissartat sett. Inte ens ryssarna kan totalt ignorera riskerna med att angripa ett kärnkraftverk med granatattacker.

Det här talar för att Sverige ses, inte bara som en måltavla för att ta Got-

land, utan det är mycket mera omfattande angrepp som planeras i Kreml. Åtminstone energiförsörjningen av Gotland från Oskarshamns kärnkraftverk och följaktligen även stora delar av södra Sverige kan de också ha räknat in i planeringen. Möjligheten finns dock att det inte var ryssarna som kartlade svenska kärnkraftverk.

Ryssland tycks driva en expansiv energipolitik och vi kommer sannolikt att få se ryska utpressningsförsök mot Ukraina genom att ta kärnkraftverket i Zaporizjzja och andra kärnkraftverk i Ukraina för sina egna aggressionssyften. Jag säger inte att detta kommer att bli uppenbart lätt för Kreml, med tanke på att de har världens ögon riktade mot

sig, jag säger att de kommer att försöka. Kanske genom att släppa en "direktiv bomb" i den diplomatiska världen, gå rakt på sak så att säga. Putin har ju gjort sig känd för det tillvägagångssättet på sistone. Också den ukrainska järnvägen, som har samma spårvidd som den ryska, borde ses som mycket viktig av Kreml. Det vore ju olyckligt om Ukraina stängde ned strömförsörjningen för denna när ryska förband fortfarande befinner sig på spåret, om ryska förbandstransporter sker på den ukrainska järnvägen.

Infrastrukturen möjliggör en snabb operation i Ukraina. Väg- och järnvägsnätet är väl utbyggt i landet. Ryssland och Ukraina har samma spårvidd

på järnvägen. Vad avser vägnätet har man 166,100 km belagd väg och 3,600 km obelagd vägyta. Järnvägsnätet omfattar 21,600 km varav 10,250 km är elektrifierad järnväg. Järnvägsnätet är i huvudsak väl utbyggt i centrala och östra Ukraina och något mindre utbyggt i västra. Vägar och järnväg går i samtliga väderstreck. Ekonomiska tyngdpunkter inom Ukraina är främst dess industri som i huvudsak är lokaliserad i dess östliga område. I huvudsak är Ukrainas befolkning lokaliserad i städer.

Motivet

När det gäller det ryska beroendet av den ukrainska försvarsindustrin; i en intressant artikel från Radio Free Europe kan man läsa om hur starkt beroende Ryssland är när det gäller tillverkningen av helikoptermotorer, robotar, flygplan och styrsystem till de ballistiska robotsystemen, vid fabriker i Ukraina. En del av fabrikerna är dessutom i

ryske ägo. Till detta kommer även den service och tekniska kontroller som genomförs av en del av de ryska kärnvapnen vid fabriken Yuzhmash i Dnipropetrovsk, vilket därmed får anses vara ett av de troligaste anfallsmålen i denna ryska offensiv. Carnegie Moscow Center gjorde 2015 gällande att Ryssland skulle ha suspenderat samarbetet med Ukraina i "Dnepr-programmet", men erkände samtidigt att det skadar Rysslands intressen. Notera att Ryssland har gjort seriösa operationsplaner och ganska framgångsrika framstötter mot flera städer med militärindustrier som Ryssland är beroende av än idag. Städerna heter Zaporizjzja strax söder om Dnipropetrovsk, Mykolaiv och Kharkiv. Man skulle till och med kunna säga att dessa industristäder utgör huvudmålen tillsammans med huvudstaden Kyiv, men prioritet ligger även på att stänga ute Ukraina från Svarta havet genom operationer mot järnvägsknutpunkter i Kherson, Mariupol och Me-

litopol för att få Ukraina att kapitulera villkorslöst.

Nukleär terrorbalans

För att en nukleär terrorbalans ska fungera krävs en rationell ledare på varje sida av taggtråden. Det är tänkt att det ska fungera så här: "Om jag trycker på knappen eller eskalerar till ett kärnvapenkrig kommer den andra sidan att svara med kärnvapen." Problemet är att det finns ledare (Putin) i länder med kärnvapenarsenaler som tänker så här: "Om jag smygattackerar land B med kärnvapen, ett land som inte har kärnvapenkapacitet, kommer land A som har kärnvapen inte att svara med kärnvapen mot oss eftersom risken för att vi svarar med kärnvapen mot land A i så fall är för stor."

Text: ROGER KLANG

Jag satt på bussen

När jag åkte hem med bussen från Lund idag så såg jag flera flaggstänger med Ukrainsk flagg. Det var blågult både på längden, bredden och höjden. Överst vajade den randade Ukrainska flaggan och under den svenska med ett gult kors på blå botten. Först tyckte jag att det var skrämmande och en aning överdrivet för det är ju inte så att Ukraina har ockuperat Sverige som man skulle kunna tro när man ser den Ukrainska flaggan vaja för vinden i våra trädgårdar men sedan tyckte jag att det var ett fint och enkelt sätt att visa solidaritet med det Ukrainska folket som ju på några få dagar har fått världens ögon riktade mot sig och som nu fruktar för sina och anhörigas liv och som riskerar att förlora sin frihet, sina bostäder, sina arbeten och sina kulturskatter.

Alla tycks vara engagerade i vad som händer i Ukraina nu och viljan att hjälpa och bistå är enorm.

Kungen har hållit tal, Sverigedemokraterna är nu plötsligt positiva till att ta emot flyktingar och vår svenska regering som tidigare har värnat om vår neutralitetspolitik har till och med, utan några längre överväganden, skickat vapen till Ukraina. Detta trots att landet befinner sig i krig. Något liknande har inte hänt sedan Sverige skickade vapen till Finland under Finska vinterkriget 1939-40 som även det var ett krig som engagerade många svenskar (och där bland annat 8-9000 frivilliga svenskar deltog i strider på den finska sidan och där Finlandskommittén propagerade för att "Finlands sak är vår").

Jag tycker att det som händer nu känns så märkligt, dels för att jag vet så lite om Ukraina dels för att vi har gjort en helomvändning när det gäller vår neutralitetspolitik. Det måste vara detta som menas med att vända på en femöring och jag har funderat en hel del över vad som egentligen händer och över vad som är rätt.

Vad har alla de länder som nu stöttar Ukraina, men som inte har agerat tidigare, när andra länder har blivit attackerade, att vinna på att göra det nu? För Sverige handlar det säkert väldigt mycket om att Ukraina tillhör vårt "närområde" och att vi själva kan komma att drabbas på ett eller annat sätt och detta gäller säkert flera andra europeiska länder också - men gäller det alla?

Jag tycker absolut att det kan vara motiverat att skicka vapen för att hjälpa ett land som blir anfallet även om jag tycker att det inte får ske lättvindigt. Det är ohyggligt när människor dödas och skadas, och som jag ser det är så gott som alla i ett krig, män, kvinnor och barn, civila såväl som soldater på båda sidor offer, men vad är alternativet? Om man ska sträva efter att uppnå minsta möjliga lidande så är det inte säkert att det uppnås genom passivitet och genom att "vända andra kinden till". Jag anser att det är ett ställningstagande, inte bara när man väljer att göra något, utan också när man väljer att inte göra något alls och att ett sådant ställningstagande också kommer att få konsekvenser. För vad blir följden för Ukrainas folk om Ryssland vinner? Och vad blir följden för Sverige, Europa... och världen? Kommer ryssarna fortsätta att lägga under sig stater osv? Vilka länder vill stödja oss om vi blir angripna ifall inte vi har velat stödja andra stater?

Men även om vi väljer att inte skicka några vapen alls utan bara väljer att bojkotta Ryssland så kommer vi att bidra till att skapa ett enormt lidande för Rysslands folk som ju är ett folk som, precis som Ukrainas befolkning, bara är krigets offer.

Text: MALOU

Bild: BEREDSKAPSMUSÉET, DJURAMOSSA

Kainsmärket

Drömmer du barn I tryggheten
Om framtidens ljusa tid
Bygger du dig luftslott om kärleken
Å hoppas på lycka och frid
Ack. Dina drömmar skall Splittras snart
Grym är människans egenart
Människans dom som hon skapar sig själv
Hotar också din värld min vän
....Kainsmärket på våra pannor..

Vill vi verkligt en varmare värld
Vill vi all vrånghet förgöra
Önskar vi verkligt var man en hård
Där han sig kan skyla och nära
Är våra hjärtan starka nog
Att rätten försvara på vår jord
Eller är det en dröm från längesen
Att kärleken kan härska i världen
....Kainsmärket på våra pannor..

(Drömbild)
Snäckorna ligger i bottensand
Smycken dig havet skänkt
Stenar av kattguld på enslig strand
Glimmar i vågens blänk

(Omskrivning)
Vraken ligger i bottensand
Gåvor oss kriget skänkt
Störtade flygplan och lik på strand
Sköljes i vågens stänk

Är det dröm eller verklighet
Att solen än skiner i världen?

Är det en dröm från längesen
Att freden kan råda i världen?

...en dröm från längesen
Att kärleken kan härska i världen..

Kainsmärket på våra pannor..Kainsmärket på våra pannor..

Barbro von Essen-Holmqvist

Denna dikt återger ett skeende under andra världskriget, som mycket väl kan jämföras med det som händer i Ukraina idag. Dessutom finns samma typ av paranoia och despotism då som nu, som överskuggar det faktum att 10-tusentals människoöden negligeras.

Dikten återspeglar flygangrepp av nazityskland mot de finlandssvenska kustområdena 1942. Barbro arbetar på en skola i Nykarleby, förmodligen som lärare.

Hon är förmodligen i 30-årsåldern. Det skrivna kan tolkas som en egen upplevelse av bombanfallet, men kan också tolkas som en upplevelse som någon av hennes elever haft. Det var min egen tolkning när jag valde att göra en tonsättning av texten. Hur som helst; ingen kunde föreställa sig att de små städer och byar som finns längs den finländska östkusten skulle vara militära mål.

Begreppet "Kainsmärket på våra pannor" är taget och omskrivet med många omskrivningar från Gamla testamentet. Den mest vedertagna och den som känns mest angelägen just nu, är nog tanken att mänsklighetens öde är en återupprepning av krig och förödelse.

Text: BÖRJE

Besök ett Fontänhus

Ordinäre öppettider

Lunds Fontänhus:

Mån-tis, tors: 08:30-16:00

Ons: 08:30-19:00

Fre: 08:30-15:00

Lör: **Stängt**

Sön: 11:00-14:00

Lunds Fontänhus

Magle Stora kyrkogata 5

223 50 Lund

Tel: 046-12 01 95

E-post: info@lundsfontanhus.se

Hemsida: www.lundsfontanhus.se

Andra Fontänhus i Sverige

Fontänhuset i Malmö

Engelbrektsgatan 14

211 13 Malmö

Tel: 040-12 00 13

E-post: info@fontanhuset.se

Hemsida: www.fontanhuset.se

Helsingborgs Fontänhus

Norra Strandgatan 8

252 20 Helsingborg

Tel: 042-24 50 60

E-post: kontakt@fontanhushbg.se

Hemsida: www.fontanhushbg.se

Fontänhuset Båstad

Aromavägen 48

269 37 Båstad

Tel: 0431-724 80

E-post: bastad@sverigesfontanhus.se

Hemsida: www.bastadsfontanen.se

Fontänhuset Falun

Tullkammargatan 2

791 31 Falun

Tel: 070-399 0453

E-post: info@fontanhusetfalun.se

Hemsida: www.fontanhuset.se

Fountain House Stockholm

Box 4051

Besöksadress: Götgatan 38

102 61 Stockholm

Tel: 08-714 01 60

E-post: info@fountainhouse.nu

Hemsida: www.fountainhouse.se

Göteborgsfontänen

Andra Långgatan 25

413 28 Göteborg

Tel: 031-12 30 01

E-post: mail@goteborgsfontanen.se

Hemsida: www.goteborgsfontanen.se

Motala Fontänhus

Vintergatan 15

591 32 Motala

Tel: 0141-21 25 33

E-post: info@motalafontanhus.se

Hemsida: www.motalafontanhus.se

Fontänhuset Trappan

Vallgatan 10

343 34 Älmhult

Tel: 0476 480 10

E-post: fontanhuset.trappan@telia.com

Hemsida: www.fontanhusettrappan.wordpress.com

Falkenbergs Fontänhus

Storgatan 71

311 74 Falkenberg

Tel: 0346-71 10 71

E-post: kontakt@falkenbergsfontanhus.se

Hemsida: www.falkenbergsfontanhus.se

Fontänhuset Nyköping

Brunnsgatan 5A BV

611 32 Nyköping

Tel: 0155-26 81 40

E-post: fontanhuset@gastabud.com

Hemsida: www.fontan.se

Fontänhuset Sköndal

Knut Sjöberg väg 6

128 64 Sköndal

Tel: 0738-903 130

E-post: info@fhskondal.se

Hemsida: www.fhskondal.se

Fontänhuset Örebro

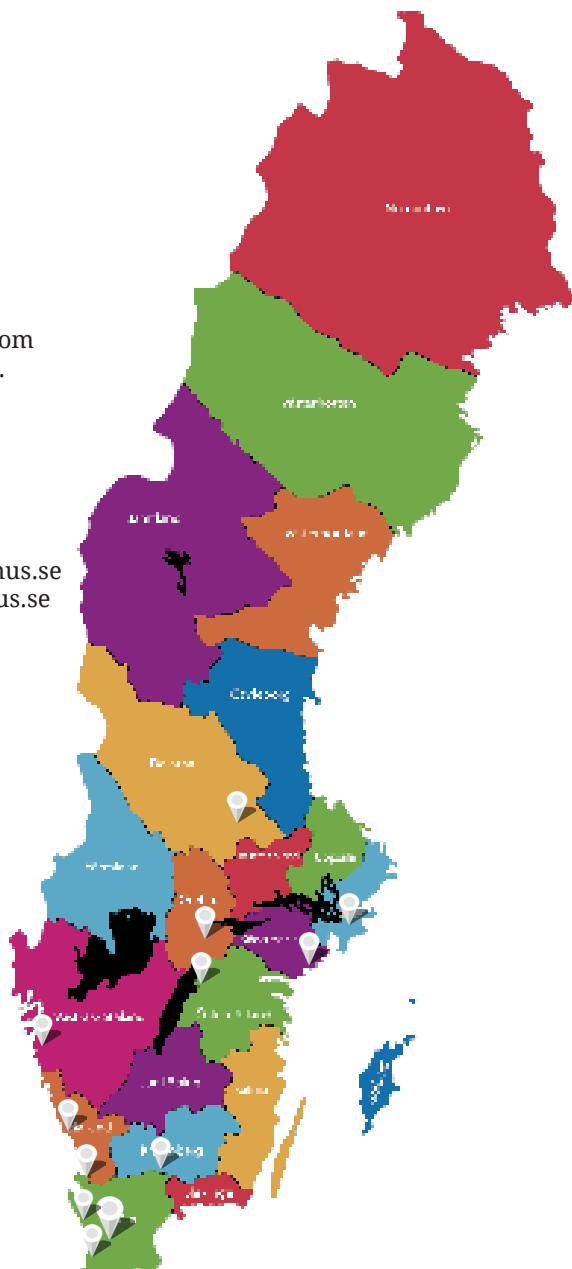
Målgatan 11-13

702 16 Örebro

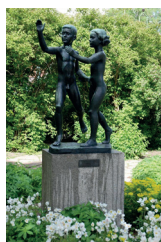
Tel: 019 -32 05 20

E-post: info@orebrofontanhus.se

Hemsida: www.orebrofontanhus.se

Våra sponsorer

Stiftelsen De Lekande Barnens Fond

Stiftelsen Råby Räddningsinstitut, Malms Legat, Stiftelsen Lindhaga, Stiftelsen Lars Hiertas Minne, Anagram, Folke Ljungdahls Stiftelse, Finsam, Emmaus Lund, Carl Jönssons Understödsstiftelse

Ett särskilt tack till våra hedersmedlemmar:

Ebba Fischer
Caroline Sverdrup
Pia Althin

samt till Lunds Fontänhus styrelse, våra samarbetspartners
och till dig som vi kanske glömt i farten...

Samt våra fina stödprenumeranter:

Cecilia Larsson Glowacki, Siw Hult, Gunnel Börjesson,
Ann-Christine Engdahl Olesen, Anita Arnoldi, Eva von Boer Lindskog m fl.

Stöd vår verksamhet, bli medlem i Fontänhusets vänner

Du eller ditt företag kan stödja Fontänhusets verksamhet
genom att bli stödmedlem i Fontänhusets vänner.

Du/företaget får då varje nummer av vår medlemstidning,
Fontänbladet, som ges ut med 2-10 nummer per år.

Kostnad stödmedlemskap:

Privatperson 200 kr/år, Företag 1 000 kr/år, Autogiro 100 kr/mån
Bankgiro: 492-3801, Plusgiro: 60 57 80-6, Org.nr: 802456-4893

Vid inbetalningen vänligen ange "Fontänhusets vänner i Lund"
samt ditt/företagets namn och adress.

